

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1720

Quæst. 90. Num falsò existimans subesse impedimentum dirimens consentire valide possit in Matrimonium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73973](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73973)

part. 2. de mat. c. 1. §. unico. num. 8. Gasp. Hurad. d. 3. de mat. diff. 21. &c. consensum utriusque contrahentis verbis vel signis expressum esse formam matrimonii, tam in ratione contractus quam Sacramenti (eadem enim est forma & materia utriusque, dum Christus instituens Sacramentum matrimonii contractui matrimonii non mutato superaddidit, seu adunxit rationem Sacramenti, seu vim practicè significativam gratiæ) materiam verò proximam esse traditionem & acceptationem corporum, & materiam remotam ipsa corpora, esse verò materiam, non ex qua contractus coalescat, sed circa quam versetur, & quæ ipse contractus perficiatur, juxta Concilium Florent. signanter dixeris, Sacramenta omnia perfici rebus tanquam materia & verbis tanquam forma, tacitè hac ratione indicans, non esse necessarium, quòd Sacramenta omnia intrinsecè constent rebus vel verbis; cum aliàs dicere debuisset *constare, non perfici*. Ex eo magis placere posset hæc sententia, quòd melius hoc modo explicari queat, qualiter matrimonium, ut reliqua Sacramenta perficiatur rebus tanquam materia, & verbis tanquam forma. Item qualiter matrimonium cum reliquis conveniat contractibus, quorum forma est consensus expressus verbis contrahentium, & illud est materia, quod consensus ille respicit & circa quod versatur.

Quest. 87. Quis sit minister Sacramenti matrimonii.

R Esp. Sunt ipsi contrahentes. Sanch. l. 2. d. 6. num. 2. Pont. l. 1. c. 8. num. 3. Castrop. p. 4. num. 2. cum communi & certa; ille enim solus est minister Sacramenti, qui illius materiam & formam ponit. hoc faciunt soli contrahentes, expriment enim mutuum consensum de mutua corporum suorum traditione & acceptatione, & certè constat contrahentes esse ministros matrimonii, quatenus est civilis & naturalis contractus, eatenus autem illud Christus elevavit ad rationem Sacramenti, Supponit hoc ipsum, nempe parochum nihil participare de ratione ministri. Trident. sess. 24. c. 1. irritando matrimonia celebrata sine præsentia parochi; supponit siquidem matrimonia aliàs celebrata sine parochi præsentia fuisse valida tam in ratione contractus quam Sacramenti. Porò contrahentes in peccato mortali, quatenus sunt ministri, peccare saltem mortaliter; eò quod non sint ministri consecrati ad hoc munus, negant Sanch. l. 2. d. 1. num. 4. Cönninck. d. 24. du. 3. num. 34. affirmant è contra Castrop. n. 3. Pont. l. 1. c. 8. n. 11. Vasq. l. c. d. 136. c. 3. Navar &c. eò quòd sint Christi instrumentum ad gratiam conferendam.

Quest. 88. An & qualis consensus requiratur ad matrimonium.

R Esp. Conjugum consensum necessarium esse ad matrimonium, indubitatum est, prout deciditur expressè, c. cum locum, c. tua h. t. eumque liberum libertate sufficiente ad peccatum mortale; quia causa est translativa domini proprii corporis & gravis obligationis, posse tamen matrimonium sumptum pro vinculo & obligatione ad cohabitationem mutua à Deo concedi & imponi conjugibus absque eorum consensu probabilius censet Castrop. cit. d. 2. p. 5. num. 2. citans pro hoc Sanch. l. 2. d. 26. num. 1. Cönninck. d. 24. du. 5. concl. 1. & 2. Gurt. de mat. c. 46. num. 1. eò

R. P. Leur. Jur. Can. Lib. IV.

quòd nulla appareat in hoc repugnantia, quòd Deus suppleat, id quod præstare debebat consensus, tradendo conjugibus mutuo dominium in corpora, & hac ratione extraordinariè per divinam potentiam acquiri dominium sine positiva acceptatione seu consensu in illud; cum ex potestate civili probabiliter possit alicui quæri dominium contra ejus voluntatem; quin & aliqui censent, sic de factò Deum conjunxisse primos parentes sine eorum consensu, idque indicari verbis illis Christi *Matth. 19. quod Deus conjunxit, homo non separet*; de quo vide Castrop. l. c. n. 3. Illud certum, nulla potestate humana posse aliquos conjungi in matrimonium sine eorum consensu; cum neque Ecclesia, neque Princeps ullus alius habeat dominium in nostra corpora, præcipuè quòd ad usum matrimonii; proinde textus nulli definiant, matrimonium quandoque, deficiente consensu, subsistere. V. G. vi præcisè copulæ subsecuta Sponsalia; sed quia quandoque in aliquo dubio tam vehementer præsumunt ex conjecturis consensum adfuisse, ut nullam in contrarium admittant probationem, hac de causa declarant prædicta matrimonia esse valida.

Quest. 89. In quid consensus ille expressè vel saltem virtualiter ferri debeat.

R Esp. Necessè est, ut feratur in mutua corporum traditionem, in obligationem justitiæ ad conjugalem copulam, obligationemque abstinendi à qualibet alia; in dicta enim traditione & obligatione consistit essentia matrimonii. E contra verò, quia carnalis copula, mutua cohabitatio, & fidelitatis observatio non sunt de essentia matrimonii; neque illud necessarò consequuntur, necessè non est, ut in ea feratur consensus. Castrop. num. 5. His non obstantibus, quòd videatur matrimonium consistere absque ulla obligatione ad copulam. V. G. dum conjuges mutuo consensu vovent castitatem vel promittunt invicem se nunquam petituros debitum. Nam in contractu matrimoniali non oritur obligatio justitiæ ad copulam petitam pro omni occasione ac tempore reddendam; sed quoties alter non fuerit impeditus eam petere, uti accidit, dum conjuges privarunt se jure libere petendi ex voto vel mutuo consensu; adeoque excusantur tunc conjuges ab obligatione reddendi debitum; quia in isto casu non est debitum.

Quest. 90. Num falsò existimans subesse impedimentum dirimens consentire validè possint in matrimonium.

R Esp. Negativam, quam tenent Cönninck l. c. du. 6. Navar. c. 22. num. 56. Castrop. l. c. num. 8. aliique apud Sanch. l. 2. d. 33. num. 1. contra eundem, uti & Gurt. l. c. c. 47. n. 1. Covar. in 4. decret. p. 2. c. 3. §. 7. Videri probabiliorè; eò quòd certò absque formidine credens subesse impedimentum, credat matrimonium sibi absolute esse impossibile, quâ falsa cognitione stante, nequit seriò velle matrimonium, non solùm absolute (ut concedunt AA. oppositæ sententiæ) sed neque sub conditione, si possibile est, ut volunt iidem. Quia ad hanc voluntatem habendam debebat credere, in aliquo casu possibile sibi esse illud matrimonium, quod credere non potest, quam diu indubitanter credit adesse impedimentum dirimens illud pro omni casu.

G 2

Fru-

Frustraque adducitur in oppositum exemplum hæretici validè baptizantis, etsi firmiter credat Baptismum non esse Sacramentum; nam non ideo validè baptizat, quia baptizat sub conditione, si fortè sit Sacramentum, quia istam voluntatem habere non potest, dum absolute credit, non esse, nec esse posse in aliquo casu Sacramentum, sed quia intendit facere, quòd Christus instituit, sub qua intentione continetur voluntas conferendi Baptismum Sacramentum, & quæ consistere potest cum credulitate & errore, quo existimat non esse Sacramentum. Item frustra adducitur *Clem. unica de consanguinitate*, ubi excommunicatur, quia verè contraxit, vel etiam efficaciter contrahere intendit matrimonium; sed quia extrinsecus id attentavit animo vacandi libidini.

Quæst. 91. Num consensus utriusque conjugis debeat simul existere.

Resp. ut utriusque conjugis consensus physicus & actualis sit simul, non requiritur, neque ratione Sacramenti, utpote ad quod constituendum sufficit partes inter se moraliter conjungi & coexistere sibi, ut patet in Sacramento penitentia; neque ratione contractus, in quo facilius adhuc admittitur illa moralis conjunctio. *l. qui presens. ff. de V. O.* paterque in præsentem, dum contractus matrimonii celebratur per epistolam vel procuratorem. Poterit itaque matrimonium celebrari consensu physicè præterito habitualiter perseverante, absque eo, quod opus sit permanere illum in effectu aliquo producto, qui sit causa contrahendi; cum nihil physicum efficere debeat, sed solum hunc moralem effectum, traditionem nimirum mutuum corporum, mutuaque obligacionem, ad quam præstandam sufficit perseverantia moralis habitualis; ideoque licet multum temporis intercesserit inter unum & alium consensum physicè elicitos, si tamen de facto neque expressè, neque tacitè revocatus fuerit, sufficiet ad contrahendum matrimonium. Ita *Castrop. p. 6. num. 2.* idem ferè sentiunt, *Sanch. l. c. d. 32. q. 2. num. 7.* *Pont. l. 2. c. 16. an. 2.* *Cönninck. l. c. du. 7. concl. 1.* & 2. nisi quod velint relinquendam arbitrio prudentis, quantum temporis intercedere possit inter consensum illos mutuos. Unde jam etiam patet, hæc locum habere, ubi viget Trident. sive ubi requiritur præsentia Parochi & testium; dum nimirum hodie exprimitur consensus unius coram parochi & testibus et alterius consensus coram eodem parochi & iisdem testibus die alia, etsi hi nesciant, num prior consensus revocatus sit, cum id necessarium non sit, ut patet, dum assistunt matrimonio celebrato per procuratorem. An verò consentiente fictè, altero præbente consensum legitimum, possis dein denuo verè consentire, quin alter denuo consentiat, ac ita celebrare matrimonium validum, non ita certum est. Affirmat *Sanch. l. 2. d. 32. num. 2.* eò quòd prioris consensus adhuc maneat habitualiter. Negat *Castrop. num. 3.* eò quòd non tantùm primus ille consensus tuus ob fictionem fuerit nullus, sed etiam alterius consensum reddiderit nullum; cum is non intenderit traditionem corporis sui, nisi alter etiam sui corporis traditionem fecerit, quia est contractus mutuos onerosus; adeoque ex perseverantia dicti consensus, utpote nullius valoris, consurgere nequeat matrimonium,

Quæst. 92. An & qualiter consensus matrimonialis exprimendus.

1. Resp. primò: Necessario exprimendus verbis vel signis; cum matrimonium sit contractus respectivus humanus & politicus, qui solamente celebrari nequit; estque insuper Sacramentum, quod necessariò est signum sensibile gratiæ sanctificantis.

2. Resp. secundò: Etiam in valentibus loqui, consensum exprimi per verba formaliter talia non est de necessitate Sacramenti. *Sanch. d. 31. n. 5.* *Valq. d. 3. de mat. c. 7.* *Covar. in 4. decret. p. 2. c. 4. n. 1.* *Pont. l. 2. c. 7. n. 4.* *Castrop. p. 7. n. 3.* *Arg. c. unic. 8. fin. de despons. impub. in 6.* ubi pro puella præsentem & tacentem pater præstat consensum & verum matrimonium constituit; quia puella medio illo silentio contentum patetnum approbat; ut inquit *D. Thom. in 4. dist. 27. q. 1. a. 2. q. ad. 3.* Et certè si verba necessitate Sacramenti necessaria essent, id utique expressisset *Florent.* dum exactè materias & formas Sacramentorum declarat. Dum verò idem Concilium ait: *causa efficiens matrimonii est consensus regulariter per verba de præsentem expressus*; non vult consensum, prout ordinariè exprimitur per verba eadem, esse causam necessariam Sacramenti, sed indicat solum consensum, qui est causa Sacramenti, ordinariè seu regulariter & commodius exprimi per verba.

3. Resp. tertio: Sed neque in valentibus loqui ad exprimendum consensum, verba sunt necessaria necessitate præcepti, quia nullibi tale præceptum exstat. *Sanch. l. c. n. 10.* *Gutt. c. 46. n. 11.* (qui tamen volunt esse peccatum veniale, dum valentes loqui omitunt verba, quod tamen sibi non placere, ait *Castrop.* quia ubi nulla lex, ibi nulla prævaricatio) *Pont. l. 2. c. 7. n. 14.* *Cönninck. l. c. du. 8. concl. 4.* Illud tamen fatendum, esse maximè decens, ut contrahentes verbis utantur, ad hoc, ut Ecclesiæ certius constet de matrimonio contracto, quod & non plus vult textus *c. sua fraternitati*; dicens, verba quòd ad Ecclesiam esse necessaria. item textus, *c. licet, & c. consultationi*, nimirum verbis matrimonium perfici; non quasi ea ex institutione Ecclesiæ sint necessaria seu præscripta, sed quòd sint signa aptiora consensu; unde etiam ait *Castrop. cit. n. 5. in fine.* quandoque ratione scandali, & ne dubius reddatur contractus, sub peccato mortali necessarium esse contrahentes consensum suum verbis exprimere.

Quæst. 93. An & quando copula inter Sponfos de futuro signum sit expressivum consensus matrimonialis.

1. Resp. primò: est signum sufficienter expressivum consensus matrimonialis seu matrimonium contractum esse in iis locis, ubi Tridentinum non est receptum, non quidem ex natura rei, sed præsumptione juris, quatenus jus piè præsumit, matrimonium ante copulam illam contractum, ne ea aliàs sit fornicaria, dum enim Sponfi de futuro possunt inter se copulari tam animo fornicario quam affectu conjugali, Ecclesiæ, ne iudicet illos deliquisse, credit copulam processisse affectu conjugali, voluisseque Sponfos hac ratione promissionem matrimonii contrahendi ad executionem deducere. *Castrop. p. 8. num. 4.* juxta *c. ii quisidem. c. fin. h. t.* Porrò dum Titius contrahit Sponsalibus cum Anna, eà invitâ contrahit

Spon-